

LBRIS

We know
books

I.OANNA MATEI

**RĂDĂCINI
– FELRUK –**

r o m a n

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Natura / 5
Am scăpat / 9
Secret / 13
Familie / 17
Regat / 21
Putere / 25
Veste șocantă / 29
Prieteni până când / 33
Josh / 38
Dușman / 41
Rosar / 44
Patrick / 47
Moris / 51
El? / 54
Arbore / 57
Iubire / 61
Curiozitate / 64
Transformare / 67
Lord vs Rosar / 70
Viață nouă / 74
Arion / 77
Felra / 81

Ce am făcut? / 84
Discuție / 87
Suspans / 91
Moment ciudat / 94
Plec / 98
Felruk / 102
Unde ești? / 109
Prieten? / 116
Al meu / 121
18 / 127

Natura

– Anastasia, deschide ușa!! Nu auzi? O voi sparge! Deschide până nu e prea târziu, domnișoară!

Bătăile pumnilor izbiți cu putere în ușa încuiată trezește toți vecinii, ca să nu mai spun de amintirile neplăcute alături de ei (părinții mei) care îmi forțează inima și ochii să lăcrimeze. Mă doare că a trebuit să mă nasc în această familie indiferentă, o familie căreia nu îi pasă că sunt una din cele mai bune la învățătură, nu contează că nu stau până târziu afară sau că nu sunt ca alte fete, să plec cu zilele fără să știe de mine. Mereu am fost cea mai liniștită, nu am avut niciodată o relație, nici nu știu cum ar trebui să mă comport în preajma unui băiat.

Nu mă interesează ce spune el (tatăl meu), oricum nu îi pasă de mine, mamei nici atât... din cauza lor nu pot fi un copil normal, cu o familie normală și iubitoare, fără certuri și țipete pe care toți vecinii trebuie să le asculte.

Privesc pe fereastra care e destul de mare,

soarele apune și numai bine, pot ieși la o plimbare. Verific dacă ușa e încuiată, nu îmi permit să o ating, ușa din lemn e cam șubredă și în orice moment el poate intra peste mine, având în vedere faptul că el încă își izbește pumnii în ea, așa că trag doar puțin cu ochiul. Mă încălț cu bocancii negri de sub pat, îmi așez pe mine geaca de piele neagră din cuier, îmi arunc în rucsac o lanternă, o pungă de snacks cu alune (cele mai bune) plus o sticlă cu apă minerală (pe cea plată o beau degeaba și nu îmi place, simt cum îmi blochează căile respiratorii).

Mă urc pe un scaun, privesc încă o dată în urma mea să mă asigur că totul e cum ar trebui să fie și că nu intră peste mine, deschid fereastra veche și sar în curte, de la etaj, sau mai bine spus din podul casei, aici e camera mea. Niciodată nu îmi dau seama cum pot sări fără să mă rănesc la cădere. Cad direct pe un genunchi, deși nu mă lovesc! Îmi așez căștile pe urechi și pornesc muzica pentru a nu-i mai auzi vocea de bețiv, o voce ușor răgușită dar forțată. Oricum, simt că încă se izbește în ușă pentru a intra în camera mea, dar din cauza faptului că alcoolul îl controlează, nu prea are forță pentru a rupe ușa. Crede că i-am furat din bani, dar mereu uită că merge cu mama la barul din colțul cartierului.

Totuși, îmi place aici... la o mică distanță față de casa mea, cam un sfert de oră de mers lejer, e intrarea în pădure... o pădure deasă, întunecată în unele locuri, mereu cu câte o plantă nouă. Aici mă simt mai bine decât acasă. Știu că e ciudat, dar mă simt primită. Mereu am impresia că în momentul în care intru în pădure, plantele parcă mă privesc

și mă întâmpină, arborii îmi țin umbră mereu sau mă apără de ploaie și animalele îmi țin companie.

În seara aceasta este lună plină. Sper să ajung acasă până atunci, deoarece în această pădure este o haită imensă de lupi și nu vreau să dau ochii cu ei, chiar dacă îi ador pentru puterea lor de lideri, își iubesc haita din care fac parte, mereu sunt toți pentru unul singur, e familia ideală din care aș vrea să fac parte, deși e imposibil, nu sunt lup. Eu sunt genul de persoană care dacă nu vede, nu crede, cam sceptică. Eu nu i-am văzut, dar în schimb am observat urme de gheare pe copaci... lungi, adânci, înfricoșătoare... oare, cum e să ai gheare? Am citit mult despre aceste animale, obiceiurile lor și mereu am adormit cu gândul la o astfel de familie.

Mă așez la trunchiul unui arbore ce are scoarța aspră... e atât de bine! Simt cum vântul îmi bate în plete în timp ce soarele se ascunde după norii subțiri care anunță venirea serii. Cred că mai stau puțin, așa că îmi scot gustările cu alune și încep să ronțai în timp ce scot un geamăt de plăcere... mmm, sunt minunate. O veveriță își face apariția și o servesc cu ce am. E pentru prima dată când văd o veveriță că mănâncă snacks-uri. Momentul este alungat de telefonul care vibrează din buzunarul jachetei. Mă uit și văd că e un mesaj de la Mike, cel mai bun prieten și coleg de bancă.

„Hei, Sheena, ce faci? Tot în habitatul tău ești?”

Încep să mă amuz încet pe tema aceasta, știe tot ce îmi place.

„Bună! Da, tot acolo. Ai ajuns deja? Vin și eu acum.”

Trebuie să mergem la o mică plimbare ca între amici și mă așteaptă la intrarea din pădure. Mă ridic ușor de pe iarba deasă și merg spre ieșirea pădurii. Încep să alerg ca un copil, un zâmbet larg îmi face apariția pe chipul meu, e singura persoană cu care mă înțeleg bine și mă simt în largul meu... și acest loc, sunt atât de fericită aici, că mi-aș face un culcuș.

Închid muzica și îmi scot căștile din urechi, Mike urăște să vorbesc cu el în timp ce ascult muzică.

Un moment... simt ceva, un miros, mi se pare familiar și cred că sunt urmărită așa că mă opresc și privesc în jur. Două luminițe portocalii mă privesc din depărtare, mi-au atras atenția deoarece sunt singurele chestiute luminoase. Pâlpâie, de parcă ar fi niște ochi. Ce naiba? Am halucinații. În urma mea aud pași, mi-e frică, inimă stă să îmi sară din piept. Mă întorc, dar oare ce se va întâmpla? Mike mă așteaptă la intrare și lupii nu se plimbă ziua sau cel puțin nu urmăresc oamenii din acest loc, animalele mari nici atât. Încă îmi țin privirea spre pământ, mi-e frică de ce aș putea vedea. Îmi iau inima în dinți și privesc... curaj, Anastasia!

Am scăpat

Recunosc că e pentru prima dată când simt asemenea frică. Aș vrea să scot lanterna din rucsac, dar sunt încremenită. Cine poate fi în urma mea? Nu am mulți prieteni, deci nici dușmani nu ar trebui. Încep să adulesc, se pare că... acest par-fum îl știu. Ridic privirea și...

– Mike?? Ești un nenorocit, m-ai speriat de moarte!

Încep să îl lovesc ușor peste umărul stâng cu rucsacul aproape gol, în timp ce el râde cu poftă de mine.

– Dacă ai ști ce față aveai! Ce e cu tine? Ai văzut o fantomă?

– De fapt, am văzut ceva...

Încerc să îi explic lui Mike în timp ce privesc atent în întuneric, dar ochii (sau ce ar fi fost) au dispărut. Cât de ciudat! De mult timp vin aici și e pentru prima dată când mă simt amenințată.

– Ce ai văzut până la urmă?

– Sincer? În partea întunecată am văzut două

luminițe portocalii sau galbene care pâlpâiau, ca niște ochi clipind. Ciudat tare... hai să mergem!

– Ăăă, cred că toate aceste lucruri ciudate ți-au ajuns la creier!

Mike râde de mine, așa că îl lovesc cu pumnul peste umăr, nu mă crede.

– Știi ce am văzut!

– Bine, bine!

Scot lanterna din rucsac, o aprind și îl apuc pe Mike de braț. Privesc în jurul meu și se pare că s-a întunecat destul de repede, dar e bine deoarece suntem aproape de ieșire.

– Ai văzut? Ce-a fost aia?

O umbră ciudată a trecut rapid prin fața noastră. Era umană, dar ciudată... cocoșată, musculoasă... pentru o clipă respirația mi se oprește și Mike e încremenit. Ne uităm unul la celălalt și o luăm la fugă. Lanterna îmi cade din mână, mă opresc să o ridic dar nu privesc în urma mea, nu am timp.

În sfârșit ieșim din pădure și ne continuăm alergarea până în fața casei mele, cred că am ajuns mai repede ca niciodată... ne sprijinim de un copac pentru a ne trage sufletul.

– Ce-a fost aia?

– Eu ți-am spus că am văzut ceva, nu m-ai crezut!

– Gata, știi, asta e! Am stat prea mult cu tine și m-am molipsit de lumea ta ciudată.

– Hei, nu e așa!

– Glumesc, Anastasia, doar că nu mai intru în pădurea aceasta cât voi trăi! Sper că nici tu!

Îl privesc atent și e destul de speriat pentru amândoi.

– Hmmm, poate da, poate nu...

– Tu nu ești normală. Vrei să mori?

– Deci, mă crezi până la urmă.

– Mmmmda... să zicem!

Îl prind în brațe și îl strâng tare.

– Scuze, nu mai intrăm acolo. Hai, fac cinste cu un suc!

Pornim spre barul din colț. La mine acasă nu mai aud nimic, deci e posibil ca părinții mei să doarmă. Luna plină aproape apare de după nori firavi. Vreau să intru în casă cât mai repede, deoarece mereu mi se întâmplă ceva ciudat când e lună plină. Mă enervez la culme, mă simt mai puternică, arăt mai puternică. Am înțeles că luna plină are influențe negative asupra omului sau a apei, sper să fie doar asta.

Îl prind pe Mike de mână și intrăm în bar. Ca să vezi, părinții mei, sunt beți și încă beau în timp ce varsă alcool pe ei. Mă ascund imediat după Mike în timp ce scot banii din buzunarul geicii mele și îi dau.

– Uite, pentru două sucuri de mere verzi. Eu ies afară, altfel vor avea pentru ce face spectacol.

Ies imediat pe ușa barului, mă așez pe băncuța din colț și îmi aprind țigara lăsată de Mike. Da, din cauza lor, a părinților, am început să fumez încă de la 14 ani jumătate... până atunci am fost cea mai fericită familie. Când au văzut că eu cresc, îmi fac prieteni, majoritatea băieți, au început să se comporte cu mine ca și cum aș fi tipele de la colț de stradă. Tatăl meu venise după mine în timp ce mă jucam cu ei și îi alungase. A vrut să îi bată, dar au fugit, deși Mike a fost singurul care a

rămas. Și acum îi țin minte privirea dulce și tristă când m-a luat tatăl meu cu forța și m-a încuiat în camera mea de la etaj. Mike venea și arunca cu pietricele în geam... de atunci m-am obișnuit să sar din cameră. M-am lovit de multe ori, dar era ciudat deoarece mă vindecam imediat.

- Hei, dă-mi și mie, nesătulo!

- Dă-mi sucul!

- Ține, ia și bea!

Apuc paharul cu suc din mâna lui în timp ce îi dau din țigara mea. Încep să sorb, e cel mai bun suc băut vreodată, îmi trezește amintiri plăcute.

Se deschide ușa barului, două persoane râd cu poftă, de parcă ar fi câștigat ceva. Se opresc din râs și mă privesc cu dispreț.

- Ahaa, deci aici erai!

Secret

Mirosul lor usturător și vocile inundate în alcool îmi provoacă scârbă. Părinții mei, morți de beți, au apărut să facă pe stăpânii. Tatăl meu se apropie de mine, e nervos, cu siguranță se va întâmpla ceva rău.

– Acasă am spus! Îți place să sari pe geam? Lasă că îți voi pune gratii și acolo. Și asta cine năiba e? Bărbatul tău? Nu te uiți la tine cum arăți? Cine se uită la tine? Poate doar unul chior.

Începe să râdă. I se pare că e amuzant, deși nimeni nu îl ascultă. Mama mea începe să îl pupe... cât de scârbos, mi-e rău!

– Mike, hai să mergem, am văzut destul, chiar nu vreau să vomit tot ce am mâncat astăzi!

Ne ridicăm de pe bancă și ne pregătim de plimbare. Cineva mă prinde de braț, mă strânge puternic și mă trage înapoi, în timp ce scap paharul cu suc și mă stropesc toată.

– Acasă, domnișoară! Chiar crezi că glumesc? Mike se repede la tata și mă smulge din mâna lui.

– Las-o, ia mâna de pe ea!

– Oooo, Romeo vrea să o salveze pe Julieta.

Pleacă de aici!

Nici bine nu termină de vorbit că îl lovește cu pumnul peste nas și îl umple de sânge.

– Mike, nu!!! Îmi pare foarte rău!

– Nu e nimic! Îți promit, va fi bine!

Izbucnesc în lacrimi... el nu are nicio vină! Singurul meu prieten, îl voi pierde! Începe să alerge spre casă în timp ce își ține mâna pe nas.

– Nu te mai smiorcăi și treci acasă, în camera ta, acum!

– Lasă-mă, te urăsc!

Mă privește cu dispreț și mă lovește peste față cu dosul palmei în timp ce își încleștează dinții. Ustură tare! Îmi apropii mâna de obraz, frige, cred că am urmă.

– De ce? De ce mă urâți așa mult? De ce m-ați mai adus pe lume?

Privesc unul spre celălalt nedumeriți și încep să râdă în hohote.

– Nu știe! Ea chiar nu știe?

– Ce să știu? Că m-ați adus pe lume doar pentru alocație?

– Tu, dragă Anastasia, nu noi te-am făcut! Te-am găsit în pădure, lângă trunchiul unui copac. Ne-a fost milă de tine, dar acum ești o povară. Mai bine te lăsam acolo să mori de foame sau devorată de animalele sălbatice.

Cum? Ei nu sunt părinții mei? Atunci, cui aparțin? În pădure? Încerc să rămân calmă pe situație, nu pot să cred ce aud, mai ales că ea, mama mea, îmi povestește cu o expresie de dezgust... se

pare că da, sunt cea mai mare povară pentru ei...

– Chiar dacă nu sunt fiica voastră, cum vă puteți comporta așa cu mine?

– Liniște! În seara aceasta nu mănânci! Hai, în camera ta!

Poftim? Minunat, niciodată nu pot mânca cum trebuie în această casă și acum îmi interzice să fac acest lucru. Tatăl meu (vorba vine tatăl) urcă spre camera mea. Aud bătăi puternice în timp ce eu stau așezată pe scări... mă ridic pe picioare, urc încet scările și privesc. Nu cred, îmi bate fereastra în cuie! Cât de crud dar mai bine decât cu gratii, așa poate există vreo cale de scăpare.

– Așa, acum vei sta ca un animal în captivitate. Asta trebuia să fac demult!

Ce suflet rece pot avea, sau nu au deloc... oameni proști, îi urăsc. Încui ușa și mă așez pe pat, încep să plâng, nu mă pot abține, oricum nu le pasă de mine, măcar mă pot descărca. Chiar sunt a nimănui? Simt cum lacrimile reci se preling pe obraji apoi pe pat, așa că mi le șterg cu palma. Scot telefonul din buzunarul pantalonilor și îl sun pe Mike. Minunat, are telefonul închis! Mai bine mă lăsau în pădure decât să fiu captivă în propria casă. Deși ce fel de persoane fără suflet ar fi putut face una ca asta? Oare cine sunt părinții mei și de ce m-au abandonat? Scot o foaie de hârtie și un creion din rucsac și încep să îmi așez gândurile. Când sunt tristă, prefer să scriu poezii, mă eliberez.

Mă doare...

Mă doare când spun că totul e bine și nimic nu mai contează